

บทคัดย่อ

แรงงานสตรีในภาคอุตสาหกรรม : กรณีศึกษาจังหวัดเชียงใหม่

อุตสาหกรรมประเภทที่ใช้แรงงานแบบเข้มข้น ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อแรงงานสตรีในจังหวัดเชียงใหม่เพิ่มมากขึ้น จากการศึกษาอุตสาหกรรมสามประเภท ได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม พบว่าสตรีที่เข้ามาทำงานส่วนใหญ่เป็นสตรีที่แต่งงานแล้ว มีอายุระหว่าง 13-58 ปี และมีฐานะยากจน สตรีกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับต่ำคือ เรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษา ยกเว้นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่มีระดับการศึกษาค่อนข้างสูงกว่า

ผลจากการศึกษาพบว่า สตรีตัวอย่างเกือบจะทั้งหมดได้รับค่าจ้างต่ำกว่า ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ ปรากฏว่าค่าจ้างโดยเฉลี่ยของแรงงานสตรีในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เป็น 2,205 บาทต่อเดือน อุตสาหกรรมสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็น 1,966 บาทต่อเดือน อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มเป็น 1,564 บาทต่อเดือน ในขณะที่ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในเชียงใหม่ในปีที่ทำการสำรวจเป็น 88 บาทต่อวันหรือ $88 \times 30 = 2,640$ บาท ต่อเดือน (โดยประมาณ) นอกจากนี้คนงานสตรียังได้รับการเลือกปฏิบัติจากนายจ้างในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ การได้รับค่าจ้างแตกต่างจากชาย หัวหน้างานควบคุมคนงานสตรีเข้มงวดกว่าคนงานชาย เป็นต้น ส่วนทางด้าน การปรับตัวเข้ากับงาน อุตสาหกรรมนั้น พบว่า สตรีส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับกฎระเบียบของโรงงาน แต่มีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับระบบการทำงาน เพราะไม่คุ้นเคยกับการทำงานด้วยเครื่องจักร

โดยสรุปแล้ว สภาพการทำงานของสตรีในภาคอุตสาหกรรมยังมีปัญหาทางด้านค่าแรงงาน การได้รับการเลือกปฏิบัติและการขาดทักษะในการทำงานที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขจากรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง